

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

*Aleliuja! Užviešpatavo Viešpats Dievas, Visagalis.
Džiūgaukime ir linkšminkimės, ir teikime jam garbę!
(Apr 19, 6-7)*

Brangūs parapijiečiai, mieli tikintieji, atėjo viena įstabiausių bei populiariausių švenčių pasaulyje, netgi ir nekrikščioniškame. Jei netikintiesiems ši šventė yra tik proga papuošti eglutę ir dovanėlėmis parodyti dėmesį vienas kitam, tai mums, krikščionims, Kalėdos – džiugi ir reikšminga diena: į pasaulį atėjo mylintis Dievas, kad padarytų mus laimingus. Mes ateiname prie Jėzaus prakartėlės, giliai suvokę kūdikio gimimo Betliejuje prasmę – Dievo tapimą žmogumi, ir išgirstame mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus žodžius: „Aš tam esu gimęs ir atėjęs į pasaulį, kad liudyčiau tiesą“ (Jn 18,37). Ta tiesa – tai Kristaus atnešta Geroji Naujiena, kad Dievas yra Meilė ir Gailestingumas.

Į šias šv. Kalėdas ateiname Tikėjimo metų keliu ir mūsų popiežiaus Benedikto

XVI esame kviečiami pasitikrinti, koks yra mūsų tikėjimas, ką kiekvienam asmeniškai reiškia Kristus, įvertinti savo gyvenimo kasdienybės šviesas bei tamsumas ir pamatyti, ką reikėtų keisti aplinkoje, o ypač savyje, kad gyventume kaip katalikai. Šių dienų pasaulyje viešpataujantis hedonizmas ir vartotojiškumas, postmodernaus mąstymo srovės bando sugriauti tikėjimą į Dievą, krikščioniškąsias vertybes, iškreipta požiūrį į tautinę savimone, į šeimą bei tarpusavio santykius. Į Tikėjimo metus įžengę su Palaimintojo Jurgio Matulaičio nuostata: „Blogį nugalėti gerumu“, per šiuos metus atnaujinkime tikėjimo tiesas, pajuskime žmogaus ir Kūrėjo harmoniją, vienybę su Juo. Šią vienybę galima pajusti ir palaikyti per nuoširdžią malda, atgailą, sakramentus, Švento Rašto studijas ir tarpusavio bendravimą Kristaus mistiniame Kūne – Bažnyčioje.

Tad Kalėdų rytą ateikite prie prakartėlės tyromis, atviromis širdimis, nusiėmę kaukes, nepasigražinę, o tokie, kokie esate – silpni, nuodėmingi, pilni abejonių ir sumaištis. Visus širdies sopulius, visas žaizdas sudėkite Kūdikėliui Jėzui prie kojų. Siela, protu ir visa širdimi išgyvenkite dėkingumą Jam, kuris būdamas Dievas nusizemino ir tapo žmogumi, kad gyvendamas žemėje dangiškajam Tėvui, dangaus ir žemės Kūrėjui, parodytų nuolankumo, paklusnumo ir tarnystės pavyzdį. Šlovinkime, garbinkime ir dėkokime mūsų Viešpačiui už suteiktą gyvenimą, viltį ir meilę!

Nuoširdžiai visus sveikinu mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus gimimo šventės proga, linkėdamas tyro džiaugsmo, vilties ir ramybės ne tik Šv. Kalėdų rytą, bet ir per visus ateinančius 2013-uosius Tikėjimo metus.

**Jus visus su meile aplėbiantis klebonas
Vytautas Grigaravičius**

*Kunigas alt. jubil.
Vaclovas Aleksandravičius
švenčia 70 metų
kunigystės jubiliejų*

Mielas gerbiamas kunige, mūsų mylimas tėveli, džiaugdamiesi už šią nuostabią Dievo skirtą kunigystės dovaną, kartu dėkojame Jums, kad savo gyvenimu parodėte ir toliau rodote gražų ištikimos tarnystės Viešpačiui ir žmonėms pavyzdį. Telaimina Jus mylintis Dievas ir toliau stiprina savo malonių gausa.

*Sveikiname
Gintautą Paulauską,
2012 m. Padėkos ženklų
laimėtoją!*

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos Pastoracinės tarybos nutarimu 2012 m. Padėkos ženklų „Paminklinė Kristaus Prisikėlimo bažnyčia“ apdovanojamas Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos narys Gintautas Paulauskas už nuopelnus dalyvaujant parapijos gyvenime, aktyviai sprendžiant socialines ir pastoracines parapijos problemas.

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Šventoji Šeima

Mieli broliai ir seserys Kristuje! Pirmąjį sekmadienį po Šv. Kalėdų katalikiškas pasaulis švenčia Šventosios Šeimos iškilimą. Tai kvietimas ne tik pagerbti Jėzaus Kristaus gimdytoją Mariją ir globėją Juozapą, bet kartu kvietimas visoms šeimoms imti pavyzdį bei mokytis iš jų kantrybės,

bendrystės nugalint sunkumus, visiško pasitikėjimo Dievu. Prisiminkime visus įvykius iki Kristaus gimimo – Marijos nuolankumą, Juozapo paklusnumą ir abiejų besąlygišką pasitikėjimą Dievu.

Iš tos dienos Evangelijos skaitinio

Nukelta į 2 p.

Atkelta iš 1 p.

galima spręsti apie Šventosios Šeimos pagarbinius tarpusavio santykius, pamaldumą bei įstatymo laikymąsi. Visa šeima kasmet eina į Jeruzalę švęsti Velykų. Vaikelis Jėzus kažkur pasimeta. Marija su Juozapu tik diena baigiantis pasigenda jo. Jie grįžta atgal, be abejo, susijaudinę, pilni nerimo, ir tik po trijų dienų atranda Jėzų šventykloje. Jokio pykčio, jokių barnių. Marija švelniai taria: „Vaikeli, kam mums taip padarei?! Štai tavo tėvas ir aš su sielvartu ieškome tavęs“ (Lk 2,48). Taip ramiai Marija išreiškia visą savo širdies meilę jam, kartu parodo, koks skausmas buvo apėmęs jos širdį. Jėzaus išoriškai grubokas atsakymas: „Kam gi manęs ieškote? Argi nežinote, kad man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“ (Lk 2,49), – priminė jiems, kas jis yra iš tiesų ir kurgi kitur jie turėjo jo ieškoti, jei ne šventykloje, Jo Tėvo namuose. Vis dėlto Jėzus paklusniai grįžo su žemiškaisiais tėvais į Nazaretą. Evangelistas Lukas pasakojimą baigia žodžiais: „Jo motina laikė visus įvykius savo širdyje. O Jėzus augo išmintimi, metais ir malone Dievo ir žmonių akyse“ (Lk 2,51-52). Kitaip tariant Jėzus, apreiškęs save kaip Dievo Sūnų, tęsė nuolankų, paklusnų Izraelio įstatymams gyvenimą iki 30-ies metų. Marija viską stebėjo ir dėjosi į širdį.

Pirmieji du skaitiniai nukreipti į tai,

kas svarbiausia tvirtai krikščioniškai šeimai, nepaisant visų pasaulio blogio iššūkių, kurie ardo šeimos darną, iškreipia teisingą požiūrį į ją. Skaitinys iš Siracido knygos moko vaikus gerbti bei mylėti tėvą ir motiną, neliūdinti ir nežeminti jų, suprasti, padėti, atjausti ligoje ir niekada nepaniekinti jų. Apaštalo Pauliaus laiške kolosiečiams pateikti pamatiniai tvirtos krikščioniškos šeimos principai.

Siūlau visiems atsiversti Naująjį Testamentą ir dar kartą perskaityti šio laiško trečiąjį skyrių nuo dvyliktos iki dvidešimt pirmos eilutės (Kol 3, 12-21). Kiekvienai jaunai šeimai šią ištrauką reiktų įsireminti ir pasikabinti matomiausioje vietoje, kad kiekvieną kartą, šeima ištikus mažesnei ar didesnei krizei, šv. Pauliaus žodžiai primintų pažadus, duotus priimant Santuokos sakramentą.

Mieli tikintieji, pasaulio tamsos kuni-gaikštis – šėtonas, kuris įvairiais būdais stengėsi išardyti Šventąją Šeimą dar Jėzui būnant Marijos išciuose, nenurimsta ir šiandien. Visokiais būdais yra gundomos ir puolamos viso pasaulio šeimos. Dėl šios šėtoniškos veiklos daug vaikų netenka tėvų globos, didėja nesantuokinių vaikų, o tai sukelia įvairius nusikaltimus ir paauglių savizudybes. Baugina ir tai, kad didėja ištuokų skaičius, gyvenimas „susidėjus“. Be abejo, dėl to mažėja gimstamumas, nes šeima imasi įvairių

priemonių, kad užkirstų kelią užsimegztai gyvybei, arba moteris ryžtasi nužudyti jau užsimezgusią gyvybę. Viso šito pasekmės tragiškos ir skaudžiai atsiliepia ne tik šeimai, ypač moteriai, bet ir visuomenei.

Šiandien yra šventės diena, todėl norisi dėkoti ir pasidžiaugti tomis šeimomis, kurios nebijo mesti iššūkį šiuolaikinėmis postmodernaus mąstymo srovėms, kurios bando sujaukti vertybių sampratą, kviečia gyventi sau ieškant malonumų, rūpintis vien savo asmenybe. Nuoširdžiai pasveikinkime tas šeimas, kurios saugo šeimos židinį, palaiko vienas kitą, patys lieka ištikimi ir padeda kitam likti ištikimam. Ypač pasidžiaukime šeimomis, kurios priima kūdikėlį kaip Dievo dovaną ir, gerbdami savo vaikus, padeda jiems augti bei bręsti Dievo malonėje. Dar didesnės padėkos bei pagarbos nusipelnė šeimos, kurios šalia savo vaikų globoja našlaičius arba tėvų atstumtus vaikus. Jiems ypač reikia meilės ir šilumos.

Mieli broliai ir seserys, šeima visada buvo ir tebėra gyvybės lopšys, kurioje bręsta visuomenės dabartis ir ateitis. Todėl nuoširdžiai dėkokime Dievui už tas šeimas, kur palaikoma tarpusavio meilė, supratimas ir kurioje bręsta visavertis mūsų tautos pilietis. Kartu prašykime dangiškojo Tėvo atsiųsti į kiekvieną šeimą savo Dvasią, kuri vienybę suteiktų jėgų atsispirti pasaulio pagundoms, gniuždančioms meilę ir viltį. Amen.

Tikėjimo metai 2012-2013

Popiežius BENEDIKTAS XVI

Apaštališkasis laiškas motu proprio forma, kuriuo skelbiami Tikėjimo metai PORTA FIDEI (TIKĖJIMO VARTAI)

1. „Tikėjimo vartai“ (plg. *Apd* 14, 27), vedantys į bendrą su Dievu gyvenimą ir leidžiantys įžengti į jo Bažnyčią, mums visada atviri. Šį slenkstį galima peržengti, kai skelbiamas Dievas žodis ir perkeičiančiai malonei leidžiama ugdyti širdį. Žengti pro šiuos vartus reiškia leisti į kelionę, truksiančią visą gyvenimą. Tas kelias prasideda krikštu (plg. *Rom* 6, 4), kurio dėka Dievą galime vadinti Tėvu, ir baigiasi išėjimu per mirtį į amžinąjį gyvenimą, kuris yra Viešpaties Jėzaus prisikėlimo vaisius. Dovanodamas Šventąją Dvasią, jis norėjo visus į jį tikinčiuosius įtraukti į savo šlovę (plg. *Jn* 17, 22). Išpažinti tikėjimą į Trejybę – Tėvą, Sūnų ir Šventąją Dvasią – reiškia tikėti į vienatinį Dievą, kuris yra Meilė (plg. *1 Jn* 4, 8): į Tėvą, kuris, atėjus laiko pilnatvei, dėl mūsų išganyto atsiuntė savo Sūnų; į Jėzų Kristų, kuris savo mirties ir prisikėlimo slėpiniu atpirko pasaulį; į Šventąją Dvasią, kuri, laukiant Viešpaties šlovingo sugrįžimo, per šimtmečius veda Bažnyčią.

2. Nuo pat savo kaip Petro įpėdinio tarnybos pradžios primindavau būtinybę iš naujo atrasti tikėjimo kelią, kad vis aiškiau aikšten iškiltų susitikimo su Kristumi džiaugsmas ir jo atnaujintas užsidedimas. Homilijoje per šv. Mišias, kuriomis pradėjau pontifikatą, pasakiau: „Visa Bažnyčia ir ganytojai joje kaip Kristus turi leisti į kelią, kad vestų žmones iš dykumos gyvybės vietų link – draugystės su Dievo Sūnumi, tuo, kuris dovanuoja gyvybę, apšviečia gyvybę, link.“ Šiandien neretai pasitaiko, kad krikščionys labiau rūpinasi savo įsipareigojimo socialiniais, kultūriniais ir politiniais padariniais, ir toliau laikydami tikėjimą savaime suprantama bendrojo gyvenimo prielaida. Iš tikrųjų ta prielaida ne tik nebeegzistuoja šiuo pavidalu, bet dažnai yra net neigiamą. Anksčiau buvo įmanoma įžiūrėti vieningą kultūrinį audinį, paremtą tikėjimo turiniu bei jo įkvėptomis vertybėmis ir kaip tokį plačiai pripažįstamą, tačiau šiandien dėl daugybės žmonių apėmusios gilios tikėjimo krizės daug kur visuomenėje to, regis, nebėra.

3. Negalime leisti, kad druska išsidvoktų, o šviesa būtų laikoma užvožta (plg. *Mt* 5, 13–16). Ir šiandienis žmogus gali pajusti poreikį, kaip samarietė nueiti prie šulinio pasiklausti Jėzaus, kviečiančio į jį tikėti ir semti iš šaltinio, iš kurio trykšta gyvas vanduo (plg. *Jn* 4, 14). Turime vėl užsidegti noru maitintis Bažnyčios ištikimai perduotu Dievo žodžiu ir gyvybės Duona – dovanomis, kuriomis siūloma pasitiprinti visiems jo mokiniams (plg. 6, 51). Juk Jėzaus mokymas ir mūsų dienomis suskamba ne mažiau galingai: „Plušėkite ne dėl žūvančio maisto, bet dėl išliekančio amžinajam gyvenimui!“ (*Jn* 6, 27). To, ko klausė jo klausiusieji, šiandien turėtume klausiti ir mes: „Ką mums veikti, kad darytume Dievo darbus?“ (*Jn* 6, 28). Jėzaus atsakymą žinome: „Tai ir bus Dievo darbas: tikėkite tą, kurį jis siuntė“ (*Jn* 6, 29). Vadinasi, tikėti į Jėzų Kristų yra būdas galutinai pasiekti išganyamą.

Perspauddinime iš Katalikai.lt (Tėsinio laukite kituose „Prisikėlimo“ Nr.)

Dvasiniai skaitiniai

Adolfa Daukšienė

Šventoji Dvasia – Malonės Dvasia ir Parakletas (3)

Naujajame Testamente ir ypač Pauliaus laiškuose įžvelgiame didžiulį Šv. Dvasios ir malonės panašumą. Žodžiais „malonės Dvasia“ (*Žyd* 10, 29) į viena sujungiamos abi tikrovės. Kai sakoma: „Dievas davė

malonę“, Jis davė tau Šv. Dvasią. Malonė kyla iš Kristaus mirties ir prisikėlimo. Su Kristumi Ji įžengė į istoriją, o per Krikštą – į kiekvieno tikinčiojo gyvenimą. Malonė yra Dievo veiksmas, kuriuo žmogus pada-

romas mielas Dievui. Jei Šv. Dvasia mus sudievina, Ji yra Dievas. Malonė yra ne pelnyta Dievo dovana, o pats asmuo – Šv. Dvasia. Paplitęs sodrus pasakymas „Šv. Dvasios malonė“ reiškia, kad ta malonė

yra Šv. Dvasia.

Kas yra Dvasios Krikštas? Jam ruošiamasi gera išpažintimi, maldomis, Dievo šloviniu. Per jį patiriamas ypač stiprus Šv. Dvasios veikimas, jos patepimas maldoje, galia apaštališkoje tarnyboje, šviesa apsisprendžiant. Žmogų apima galybė, kuri perkeičia vidujai kaip troškimo šlovinti Dievą dovana, leidžianti atrasti naują džiaugsmą, atverianti protą Šv. Rašto suvokimui, mokanti skelbti Jėzų Viešpačiu,

ir gyvenimą užlieja ramybė, pasitikėjimas, džiaugsmas, taikingumas.

Šv. Dvasiai priskiriamas Parakleto (graikų k. – gynėjas, guodėjas, globėjas) vardas, nes Dievas yra didis savo tautos guodėjas: „Paguoskite manąją tautą“ (Iz 40, 1). Persekiojama Bažnyčia išvėlgė Paraklete užtarėją ir gynėją. Taip pat Jis gina mus Dievo teisme nuo kaltintojo: „Ten, kur turime kaltintoją, turime ir Gynėją“ (šv. Irenejus). Jono Evangelijos 14-16 skyriuose

Parakleto veikimas neatsiejamas nuo Tiesos ir Jėzaus. Jam būdinga skirtinga veikla – mokymas, priminimas, liudijimas, įtikinimas, vedimas į tiesą, skelbimas. Jonas nori sulyginti Jį su „Tiesos Dvasia“. Parakletas yra asmuo, turintis intelektą ir valią, taigi Jis geba išgirsti, ateiti, aplankyti, Jį galima nuliūdinti. Parakletas mus ne tik guodžia, bet ir skatina guosti kitus (2 Kor 1, 3-4) ir galutinį tikslą pasiekia, kai paguostasis eina guosti kitų, išlaikydamas gyvą viltį.

Vaida Sladkevičiūtė

Labdaros valgyklos vedėja: „Nenorėčiau grįžti į darbą restorane“

Liaudyje esama posakio: neišsizadėk ligos, „turmės“ ir ubago terbos. Išties dažnai neįmanoma net numanyti, kur mas nuneš likimas... „Caritas“ sriubos valgyklos vadovė Rita Velickienė, visą gyvenimą dirbusi restorano virtuvėje, prisipažįsta: nors niekada nebūtų patikėjusi, kad dirbs tokioje vietoje, ji jaučiasi laiminga, galėdama padėti artimam.

Pirmasis žvilgsnis į valgyklą
Valgyklai, įsikūrusiai Kaune, Partizanų g. 5, Rita vadovauja jau ketvirtus metus. Ji prisipažįsta, kad pirmos darbo dienos buvo itin sunkios: moteris buvo pratusi prie visai kito socialinio sluoksnio, prie didelių restoranų ir banketų – čia ji nerado nieko panašaus. „Iki tol ir pagalvojusi nebūčiau, kad yra žmonių, kurie neturi kur praleisti nakties, už ką išsivirti sriubos, kad yra tokios jiems padedančios įstaigos, valgyklos... Ir gaila buvo tų žmonių, ir kaip padėti nežinojau...“ – pasakoja ji. Vis dėlto iššūkius mėgstanti moteris rankų nenuleido ir su darbu susigyveno, kaip ir valgyklos virėja ir dvi padėjėjos: darbuotojų kaitos čia nėra, visos keturios moterys dirba jau seniai nebe pirmus metus.

Apsilankius valgykloje, pirmiausia į akis krinta itin jauki, tvarkinga aplinka: čia erdvu, šviesu, šilta, ant palangių žydi vazoniniai augalai, stalus puošia medžiaginės servetėlės. Rita prisipažįsta, kad kiekvieno mėnesio paskutinį penktadienį valgykloje organizuojama sanitarinė diena, kai pietūs neruošiami, tačiau tvarkomos ir švarinamos valgyklos salė ir virtuvė. „Darbo metu to atlikti nebespėjame: juk esame tik keturios, o žmonių apsilanko keli šimtai!“ – pasakoja moteris. Suklūstame: nejaugi tikrai valgykla išmaitina šitiek daug žmonių? Rita linksi galvą: taip, per dieną ateina vidutiniškai 300 skurstančiųjų. „Keičiasi tik veidai: vieni miršta, kiti išvažiuoja, jų vietoje tuojau stoji nauji... O skaičius visad išlieka panašus – tik vasarą, sušilus orams, ateina mažiau,“ – teigia vadovė.

Niekada nesusidūrus su tokia įstaiga, daugelis negali nė įsivaizduoti, kaip čia vyksta darbas. Rita nuoširdžiai pasakoja: „Kiekvieną darbo dieną organizuojame vieną maitinimą – pietus, trunkančius nuo 12 iki 14 valandos. Verdame sriubą ir košę, o kartą per savaitę vietoj pastarosios

kepame blynus.“ Žinodamos, kad vienas racionas žmogui ilgainiui pabosta, o organizmas reikalauja įvairių medžiagų, darbuotojos stengiasi ruošti vis įvairnes sriubas, kitokių kruopų košes, atsiradus galimybei – papildyti jas mėsos ar žuvies konservais, kad būtų sočiau. „Kažkuo ypatingu papildyti meniu čia vis dėlto nėra galimybės – finansiniai ištekliai labai riboti,“ – apgailestauja moteris. Pietauja susirinkusieji čia pat, prie stalų: namo maistą gali pasiimti tik pirmos grupės invalidai. Pristačius pažymą, jie registruojami specialiaume sąrašė, pagal kurį maisto porcijos išduodamos ateinantiems jų artimiesiems.

Problema – ribotas finansavimas

Valgykla išsilaiko iš savivaldybės paramos, prisideda ir kai kurie prekybos centrai, užsienio lietuvių bendruomenės: salėje kaba spalvinga vėliava, atkeliavusi net iš tolimojo Toronto. Pagalbos Rita pasakoja sulaukianti ir iš paprastų žmonių: „Sulaukiame daržovių, vaisių, uogienių, kompotų – išties įvairių dovanų. Visos darbuotojos, taip pat ir aš, turi daržus – atvežame žalumynų, ir draugai, pažįstami jau įspėti nieko neišmesti – viską, ką galima panaudoti, juk galima atiduoti mums... Liaudis žino, ir iš kirvio sriubą galima išvirti – tai ir stengiamės padaryti,“ – juokiasi moteris. Sako, daugiausia norinčiųjų padėti atsiranda prieš Kalėdas – galbūt prabyla širdyse tūnantis noras savo džiaugsmu pasidalinti ir su kitais?

Rita neslepia: nors maistui pinigų sukrapštyti valgykla pajėgia, yra dalykų, kurie galėtų būti geresni. „Labiausiai mums trūksta lešų technikos remontui: neseniai buvo sugedęs šaldytuvas, dabar turime sugedusį katilą. Taip ir nežinome, kaip bus – įrengimų kainos nemažos... Technika naudojame nenaują, o krūviai gana dideli – viskas dėvisi, o taisyrai pinigų pritrūksta,“ – apgailestauja valgyklos vadovė. Ji prisipažįsta, kad dėl to akivaizdžiai lėtėja darbas: nors valgykla atidaroma tik vidurdienį, kad spėtų susiruošti, keturios moterys joje plūša nuo ankstyvo ryto – porcijos čia juk skaičiuojamos šimtais...

Nesėkmės entuziazmo nesumažina

Nors problemų darbe ir pasitaiko, Rita nosies nenukabina – darbu ji sakosi esanti patenkinta: „Pasiilgstu ateinančiųjų, jie pasiilgsta mūsų, visuomet sveikinasi gatvėje... Turėdama laisvesnę minutę, pakalbu su jais – jiems itin trūksta bendravimo, tad žinau daugelio gyvenimo istorijas, likimus.“ Moteris atvirai prisipažįsta,

kad šis bendravimas daugeliu atvejų jai atvėrė akis – sako, dabar daug lengviau suprasti, kad gyvenimas gali pasisukti bet kaip: „Anksčiau net nepagalvodavau, kad tikrovėje būna tokių istorijų, kai gatvėje atsiduria žmogus, turėjęs viską – darbą, namus, šeimą... Žinoma, mano darbas sunkus ir varginantis: namo grįžtu išsunkta kaip citrina, tačiau laiminga – ir geresnė, nei ryte iš jų išėjau.“

Kalbėdama apie valgyklos klientus, vadovė neslepia, kad jų esama įvairių. Su daugeliu ateinančiųjų darbuotojos palaiko šiltus santykius ir jaučia didžiulį dėkingumą. „Būna, kad kiek prasigyvenę žmonės sugrįžta padėkoti už sunkiu metu suteiktą pagalbą, atneša saldinių, gėlių,“ – su šypsena prisimena Rita. Visgi esama ir kitos skurstančiųjų pusės: tokių, kurie patys save vadina nesutvertais darbu: „Yra tokių, kurie pamėgina dirbti ir užsidirbti, pamato, kad dėl to neteks kompensacijų ir pašalpų, ir apsisukę ant kulno vėl grįžta pas mus – sako, neapsimoka mums dirbti...“ Vis dėlto moteris džiaugiasi, kad tokių yra mažuma: daugelis stengiasi kabintis į gyvenimą, nepaisydami, kad sėkmė tam tikru momentu nuo jų nusisuko.

Rasti savanorių – iššūkis

Daugelyje „Caritas“ struktūrų – vaikų dienos centruose, slaugos ir kituose skyriuose – dirbuojasi savanoriai. Valgyklos darbuotojos prisipažįsta, kad, nors papildomos rankos čia tikrai praverstų, norinčiųjų padėti neatsiranda. „Pas mus savanoriavo tik dvi merginos, kurios, mano paprašytos, padėjo darbuotis metų pabaigoje. Tuo laikotarpiu pagalba itin reikalinga, kadangi turime savivaldybei atiduoti valgančiųjų sąrašus – pagal juos orientuojamasi, kiek valgyklai skirti paramos,“ – pasakoja Rita. Tiesa, kartais, matydamos, kad pačios nebespės susitvarkyti, darbuotojos į talką kviečiasi į „Caritas“ iš užsienio pagal Europos savanorių tarnybos programą atvykusius savanorius.

Valgyklos vadovė pripažįsta, kad labiausiai pagalbininkų pritrūksta artėjant šventėms: kasmet gruodžio 24 dieną organizuojama Kūčių vakarienė. „Ateina itin didelis žmonių būrys, stalus ruošiamo kaip namuose – gaminame ir šlotų, ir žuvies patiekalų, ir kisielių... Šventėje apsilanko vyskupas, kunigai, taip pat seniūnijos, savivaldybės atstovai“ – pasakoja moteris. Dėl svečių srauto tą dieną maitinimas vyksta du kartus: vienu kartu

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

salėje visi atėjusieji netelpa. Nors darbo – be galo daug, savanorių toms dienoms be galo sunku rasti. „Tokia jau šventė Kūčios, kad visi nori sutikti namuose, savo šeimoje...“ – atsідūsta Rita.

Darbas reikalauja pasiaukojimo

Nuo rugsėjo Rita ne tik vadovauja valgyklai, bet ir mokosi socialinio darbuotojo padėjėjo specialybės Kauno paslaugų verslo darbuotojų profesinio rengimo centre. Į studijas pastūmėjo darbas: norisi geriau suprasti socialinę problematiką, susijusius įstatymus, galimybes padėti. „Kasdien po darbo lekiu, skubu į paskaitas kartu su jaunimu,“ – juokiasi moteris. „Žentas vis klausia, kam man to reikia, kam taip vargstu? Na, jei man pasiūlė ir aš sutikau – reiškia, reikia!“

Žentas – ne vienintelis, Ritos darbą suvokiantis kaip varginantį. „Kai pasakau kam nors, kur dirbu, pirmiausia jaučiu pagarbą ir... užuojautą,“ – prisipažįsta ji. „Žinantys šio darbo specifiką sako – medalius jums reikėtų kabinti!“ Nors daugelis stebisi tokiu jos, restorano darbuotojos, karjeros posūkiu, ji vertina kaip itin kilnų ir pasiaukojantį. Prisiminusi savo praeitį, moteris prisipažįsta – darbo restorane ji pasilgstanti, tačiau grįžti ten jau nebe norėtų: „Ten prabėgo visas gyvenimas, bet dabar laikas kitai kryptčiai.“

Redakcijos prierasas. Jus tikriausiai sujaudino šis straipsnis ir jūs pasiryžote padėti! Gal turite sukaupę maisto atsargų, sodo gėrybių? Pasidalykite atnešdami į šią valgyklą. Gal turite laisvo laiko? Nešvaistykite šios brangios Dievo dovanos veltui, o išnaudokite jį geriems

darbams, pasiūlydami savo pagalbą valgykloje, arba įsijunkite į parapijos *Caritas* veiklą, nes ir ten jūsų gerumo labai trūksta. Tapkite *Carito* savanoriais: juk tiek daug nelaimingų žmonių laukia jūsų šiltų rankų pagalbos, dosnios širdies ar vien tik gero žodžio, išgirsto juos aplankant. Apsižvalgykite aplink: gal kaimyną ištiko nelaimė, gal jam reikia Jūsų pagalbos ar paguodos žodžio, gal karšta sriuba sušildykite greta jūsų gyvenantį bėdulį, nors jo gyvenimo būdas jums yra nepriimtinas.

Paskambinkite parapijos *Caritas* vedėjai Danutei arba užeikite į parapijos raštinę, pasiūlydami bet kokią savo pagalbą – konkrečiu darbu, išpareigojimu ar labdara. Labai laukiame jūsų. Gerais artimo meilės darbais kraukime sau lobį danguje!

Parapijos gyvenimo atspindžiai

Birutė Vasylienė

Padėkos šv. Mišios

Gruodžio 9 d. 11 val. paminklinėje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje šv. Mišių aukai vadovavo Kauno arkivyskupijos augziliaras vyskupas Kęstutis Kėvalas. „Tikrai mums Viešpats stebuklą padarė, mus aptvindė linksmybe“, – džiugiai skambėjo šios dienos atliepiamoji psalmė (Ps 126), kai prie altoriaus tvirtu žingsniu visus laimindamas žengė vyskupas. Kartu prie altoriaus koncelebruoti šv. Mišių atėjo vikaras kun. Nerijus Šmerauskas ir į jo ranką pasirėmęs altarista jub. Vaclovas Aleksandravičius, šiomis dienomis švenčiantis 70 metų kunigystės jubiliejų.

Įžangoje vyskupas kalbėjo, kad šios dienos Šv. Rašto liturgija kalba apie kelią, kuris driekiasi per mūsų širdis ir veda į Viešpaties namus. „Su jauduliu stoviu jūsų akivaizdoje. Viešpats skyrė man labai atsakingas pareigas, todėl prašau jūsų maldos, kartu meldžiuosi ir prašau, kad Viešpats apipiltų malonėmis, kaip apipylė kun. Vaclovą, kuris švenčia gražų kunigystės 70 metų jubiliejų. Kartu su juo dėkoku Dievui už jo gyvenimą ir kartu melskimės už save bei savo šeimas.“

Homiliją vyskupas pradėjo sakydamas, kad Evangelijoje minimi vadovai, vyriausieji dvasininkai, į kuriuos kažkada buvo žiūrima su pagarpa, šiandien liko tik tarsi rėmai, įrėminantys keistą pranašą,

vilkintų kupranugario vilnų apdarą. Didžiūnus visi užmiršo, o Jono Krikštytojo žodžiai aktualūs ir šiandien. Advento metu jo balsas kviečia taisyti Viešpačiui kelią, ištiesinti Jam takus, kviečia atgailai ir skelbia nuodėmių atleidimą. Jis kalba tai, ką išgirdo iš Dievo. Per krikštą esame suvienyti su Dievu, o per gyvenimo blyksnius – muziką, gerą žodį, patirtą gėrį ir kt. – turime atrasti sąlytį su Dievu. Ne Dievas, ne mano artimas turi pasikeisti,

bet keistis turiu aš! Jonas Krikštytojas šaukė, kad kiekvienas slėnis turi būti užpiltas, kalnas nulygintas, kreivi keliai ištiesinti, o duobėti išlyginti, nes kelių paskirtis – jungti žmones, valstybes. O kokios neperžengiamos kliūtys iškyla ir neleidžia žmogui susitikti su Viešpačiu? Jėzus nuolat girdėjo Tėvo balsą, kuris įgalino Jį guosti nuskriaustuosius, gydyti ligonius, pamaitinti alkstančius. Kokia kliūtis Dievo balsui neleidžia skambėti mano širdyje šiandien? Jonas Krikštytojas, ragindamas užpildyti slėnius, tarsi kviečia pažvelgti į savo širdies gelmes: ar ten viskas išlyginta, ištiesinta, ar paruoštas kelias Viešpačio atėjimui, ar esu pasiruo-

šęs šv. Kalėdų dieną minėti ne tik Kristaus Gimimą, bet išgyventi Jo artumą, Jo esybę savo širdyje.

Toliau tęsdamas homiliją vyskupas pastebėjo, kad kun. Vaclovo Aleksandravičiaus 70 metų tarnystė Viešpačiui buvo tarsi tas tyruose šaukiantis balsas, nes sovietmetis nebuvo palankus metas Dievo Žodžiui skelbti. Vyskupas trumpai papasakojo turiningą, spalvingą, kartu sudėtingą kunigo Vaclovo biografiją. Tai nuostabi Dievo dovana, už kurią dėkojame ir meldžiamės, kad gerasis Dievas ir toliau globotų bei laimintų jį.

Homiliją ganytojas baigė sakydamas, kad mes savo aplinkoje esame tarsi Jonai Krikštytojai, todėl turime jausti pareigą kviešti žmones į atgailą, kad kiekvienas išgyventų Kristaus artumą, ir tada visi galėsime linksmai švęsti šv. Kalėdas.

Baigiantis šv. Mišioms sveikinimo žodžius vyskupui ir kun. Vaclovui tarė parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, pastoracinės tarybos nariai, Sumos choro atstovai, įteikdami gėlių puokštes.

Po palaiminimo vyskupas Kęstutis nuoširdžiai padėjo parapijos klebonui, kunigams, pastoracinės tarybos nariams, bendruomenei ir ypač tiems, kurių palaimymą, dėmesį ir jautrumą visą laiką jautė: „Būkite visi palaiminti ir pasveikinti. Tegul Viešpats lydi jus visus ir apdovanoja savo malone bei džiaugsmu“.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštines adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222
El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis